

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 11 2018, nummers 265 – 285 dinsdag 20 maart 2018

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2018

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken zijn geselecteerd aan de hand van objectieve criteria en bestemd voor iedereen die werkzaam is binnen de Rechtspraak en zich met het bestuursrecht bezighoudt. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Onder sommige uitspraken is een kort bijschrift opgenomen dat de uitspraak in een nader kader plaatst. Veelal staat onder de uitspraken een link naar een relevante pagina van de Wiki Juridica bestuursrecht.

Alle uitspraken die voor de JnB zijn geselecteerd worden ook opgenomen in de databanken van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (LBVr) in Porta Iuris. Dit zijn de databanken Algemene wet bestuursrecht, Materieel bestuursrecht en Vreemdelingenrecht. De in de JnB opgenomen jurisprudentie wordt zo mogelijk verwerkt in de Wiki Juridica bestuursrecht.

De redactie wijst u graag op de volgende nieuwsbrieven: [Nieuwsbrief bestuursrecht](#). Deze nieuwsbrief wordt verzorgd door het LBVr en geeft een overzicht van nieuwsberichten van de afgelopen week op het gebied van het bestuursrecht. [Rechtspraak Europa](#). Deze nieuwsbrief wordt verzorgd door het gerechtshof Amsterdam en het LBVr en geeft een overzicht van de rechtspraak van de afgelopen maand van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg en het Hof van Justitie van de Europese Unie in Luxemburg.

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht	3
Handhaving	5
Opiumwet 13b.....	5
Omgevingsrecht	8
Wabo	8
8.40- en 8.42-AMvB's.....	10
Milieu (overig).....	10
Planschade.....	11
Waterwet.....	12
Ambtenarenrecht.....	12
Bijstand	13
Volksverzekeringen.....	15
Sociale zekerheid overig	16
Bestuursrecht overig	17
Arbeidsomstandighedenwet.....	17
Vreemdelingenrecht.....	18
Regulier.....	18
Asiel.....	20
Prejudiciële vragen	22
Richtlijnen en verordeningen	23
Vreemdelingenbewaring	24

Algemeen bestuursrecht

JnB2018, 265

MK CRvB, 06-03-2018 (publ. 12-03-2018), 16/3065 PW

college van burgemeester en wethouders van Gouda.

Awb 4:2 lid 2, 4:5 lid 1 aanhef en onder c

AANVRAAG. De Raad is thans van oordeel dat in een geval als het onderhavige, waarin de betrokkene in reactie op een verzoek om nader vermelde gegevens te verstrekken, stukken inlevert bij de balie van het gemeentehuis en vervolgens een afgiftebewijs of ontvangstbevestiging ontvangt zonder dat direct wordt gecontroleerd welke stukken precies zijn ingeleverd, aan het afgiftebewijs of de ontvangstbevestiging in beginsel het vermoeden kan worden ontleend dat alle opgevraagde gegevens volledig zijn verstrekt.

Buitenbehandelingstelling met toepassing van artikel 4:5, eerste lid, aanhef en onder c, van de Awb van de aanvraag van appellante om bijstand ingevolge de Participatiewet.

[...]

Naar aanleiding van de bij de aanvraag ingeleverde stukken heeft het college bij brief [...] appellante verzocht [...] nader genoemde stukken over te leggen, waaronder opeenvolgende bankafschriften van de op naam van appellante staande bankrekening bij ABN AMRO[...] Appellante heeft [...] stukken afgegeven bij de balie van het [gemeentehuis] (gemeentehuis). Ter bevestiging hiervan heeft zij een afgiftebewijs ontvangen.

[...]

Tussen partijen is niet in geschil dat de [...] bedoelde bankafschriften noodzakelijk waren voor de beoordeling van de aanvraag van appellante en ook niet dat appellante redelijkerwijs kon beschikken over de bankafschriften. Voorts staat vast dat appellante [...] binnen de haar gegeven hersteltermijn, stukken heeft afgegeven bij de balie van het gemeentehuis en dat zij daarvan een afgiftebewijs heeft ontvangen. Uitsluitend in geschil is of appellante toen ook de gevraagde bankafschriften heeft ingeleverd. Het college heeft ontkend dat deze gegevens zich onder de ingeleverde stukken bevonden. Appellante heeft gesteld dat zij [...] de gevraagde bankafschriften in het gemeentehuis heeft geprint en, tezamen met andere stukken, in de daarvoor bestemde retourenveloppe heeft gevoegd, dat zij deze retourenveloppe [...] bij de balie heeft afgegeven en dat deze enveloppe is gescheurd door de grote hoeveelheid stukken die zich daarin bevond.

4.3 Anders dan kan worden afgeleid uit eerdere rechtspraak (bijvoorbeeld de uitspraak van 15 december 2015, [ECLI:NL:CRVB:2015:4552](https://www.rechtspraak.nl/ECLI:NL:CRVB:2015:4552)), is de Raad thans van oordeel dat in een geval als het onderhavige, waarin de betrokkene in reactie op een verzoek om nader vermelde gegevens te verstrekken stukken inlevert bij de balie van het gemeentehuis en vervolgens een afgiftebewijs of ontvangstbevestiging ontvangt zonder dat direct wordt gecontroleerd welke stukken precies zijn ingeleverd, aan het afgiftebewijs of de ontvangstbevestiging in beginsel het vermoeden kan worden ontleend dat alle opgevraagde gegevens volledig zijn verstrekt. In dit verband is van belang dat bij gebreke van controle van de afgegeven stukken op het moment van afgifte daarvan,

naderhand niet kan worden vastgesteld welke stukken de betrokkene precies op dat moment heeft ingeleverd. Deze onzekerheid is het gevolg van de wijze waarop het college de verwerking van aan de balie afgegeven stukken heeft georganiseerd, te weten dat deze stukken niet meteen en in het bijzijn van betrokkene op volledigheid worden gecontroleerd, maar worden doorgeleid naar de met de aanvraag van de betrokkene belaste medewerker.

4.4. In het geval van appellante is het (bewijs)vermoeden als bedoeld onder 4.3 onverkort van toepassing. Het ligt daarom niet op de weg van appellante om aannemelijk te maken dat de ingeleverde stukken volledig zijn, maar op de weg van het college om dit (bewijs)vermoeden te ontzenuwen. Het college is daarin niet geslaagd. De enkele ontkenning dat appellante [...] de gevraagde bankafschriften heeft verstrekt, is daartoe ontoereikend. Weliswaar heeft appellante bij de door haar aan de balie afgegeven stukken niet vermeld wat de aard en de omvang daarvan was, maar - nog daargelaten welke betekenis daaraan zou toekomen - dit kan haar niet worden tegengeworpen, reeds omdat daarnaar niet is gevraagd.

Gelet op 4.3 en 4.4 had het college in dit geval, alvorens tot buitenbehandelingstelling over te gaan, appellante eerst ermee moeten confronteren dat was geconstateerd dat de gevraagde bankafschriften ontbraken en haar in de gelegenheid moeten stellen specifiek deze gegevens alsnog te verstrekken. Het college heeft dit nagelaten. Hieruit volgt dat het college niet bevoegd was met toepassing van artikel 4:5, eerste lid, aanhef en onder c, van de Awb de aanvraag buiten behandeling te stellen en alsnog inhoudelijk op de aanvraag dient te beslissen.

[ECLI:NL:CRVB:2018:639](https://ecli.nl/crvb/2018/639)

Zie voor informatie en jurisprudentie over dit onderwerp de Wiki-pagina [Algemeen bestuursrecht - Aanvraag](#).

JnB2018, 266

MK ABRS, 16-03-2018, 201700392/1/A1

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Maasgouw.

Awb 8:6 lid 1, 2 van bijlage 2

Wet milieubeheer (Wm) 10.1 lid 1

Woningwet 1.1a lid 1 en 2

BEVOEGDHEID. Besluiten tot spoedeisende bestuursdwang. Deze besluiten zijn niet splitsbaar in een deel dat is gebaseerd op de overtreding van artikel 1a, eerste en tweede lid, van de Woningwet, en een deel dat is gebaseerd op de overtreding van de artikelen 1.1a, tweede lid, en 10.1, eerste lid, van de Wm. Het beroep tegen deze bestuursdwangbesluiten is daarom evenmin splitsbaar. In vergelijkbare gevallen heeft de Afdeling geoordeeld dat zij zich bevoegd acht in eerste en enige aanleg kennis te nemen van het beroep tegen het desbetreffende bestuursdwangbesluit. De rechtbank heeft overwogen dat er in deze zaak reden is om af te wijken van de hiervoor omschreven jurisprudentie van de Afdeling. De Afdeling oordeelt evenwel dat de wetgever in artikel 8:6, eerste lid, gelezen in verbinding met artikel 2 van bijlage 2 van de Awb, de

bevoegdheid van de rechtbank om in eerste aanleg te oordelen over een beroep tegen een besluit dat betrekking heeft op handhaving van de Wm, behoudens enkele uitzonderingen, uitdrukkelijk heeft uitgesloten. Het is niet aan de rechter, maar aan de wetgever om deze regeling van de absolute competentie van bestuursrechters aan te passen, mocht deze daartoe aanleiding zien. De rechtbank had zich dus onbevoegd moeten verklaren om van het beroep kennis te nemen en had het beroepschrift ter behandeling moeten doorsturen aan de Afdeling.

[ECLI:NL:RVS:2018:905](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

Opiumwet 13b

JnB2018, 267

MK ABRS, 14-03-2018, 201701996/1/A3

burgemeester van Tilburg.

Opiumwet 13b

OPIUMWET 13b. De Afdeling wijkt niet af van de bestendige jurisprudentielijn, dat bij de aanwezigheid van een hoeveelheid harddrugs in een pand die groter is dan 0,5 g in beginsel, dat wil zeggen behoudens tegenbewijs, aannemelijk is dat die drugs bestemd zijn voor verkoop, aflevering of verstrekking.

De burgemeester dient bij een geringe overschrijding van de gebruikershoeveelheid drugs af te wegen of met een minder verstrekkende maatregel zoals een waarschuwing kan worden volstaan dan wel of sluiting als reparatoire maatregel is aangewezen ter bescherming van het woon- en leefklimaat bij de woning en het herstel van de openbare orde.

[...] onder aanzegging van bestuursdwang [lastgeving] de woning op het adres [locatie] [...] voor de duur van drie maanden te sluiten en afgesloten te houden.

[...] Naar het oordeel van de Afdeling heeft deze zaak [...] een zaaksoverstijgend maatschappelijk en juridisch belang, waaronder het belang van eenduidige toepassing van wet- en regelgeving door bestuur en rechter (zie in dit verband overweging 5 van de uitspraak van de Afdeling van 12 november 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:4117](#)). Dat belang is ermee gediend dat de hoogste algemene bestuursrechter duidelijkheid geeft over het antwoord op de vragen of de burgemeester bij de aanwezigheid in een pand van een hoeveelheid van meer dan 0,5 g harddrugs ingevolge artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet - behoudens tegenbewijs - bevoegd is om met betrekking tot dat pand een last onder bestuursdwang op te leggen en welke afwegingen hij met het oog op de evenredigheid dan heeft te maken. Het antwoord op deze vragen is niet slechts van belang voor de burgemeester van Tilburg, maar voor alle burgemeesters - met name van de zuidelijke gemeenten - die van de Afdeling een oordeel over deze vragen wensen. Gelet hierop heeft de burgemeester een rechtens te beschermen belang bij een

inhoudelijke beoordeling van het hoger beroep.

[...] Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in haar uitspraak van 11 december 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:2362](#), is artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet naar zijn tekst niet van toepassing bij de enkele aanwezigheid van drugs in een pand. Gezien de woorden "daartoe aanwezig" moeten de drugs immers met een bepaalde bestemming aanwezig zijn, dat wil zeggen voor verkoop, aflevering of verstrekking. Als uitgangspunt kan evenwel worden aanvaard dat bij aanwezigheid van meer dan 0,5 g harddrugs (het door het openbaar ministerie gehanteerde criterium voor eigen gebruik) de aangetroffen hoeveelheid harddrugs in beginsel (mede) bestemd wordt geacht voor de verkoop, aflevering of verstrekking.

De Afdeling erkent dat de hoeveelheid van 0,5 g harddrugs voor eigen gebruik arbitrair is, maar dat ter wille van de rechtszekerheid en hanteerbaarheid aansluiting bij dit criterium niet onredelijk is. Het is dan vervolgens aan de rechthebbende op de woning om aannemelijk te maken dat de aangetroffen hoeveelheid harddrugs niet voor verkoop, verstrekking of aflevering aanwezig was. Dit betekent, dat indien het om een geringe overschrijding van de 0,5 g grens gaat en de rechthebbende feiten en omstandigheden kan noemen waaruit volgt dat het om een hoeveelheid voor eigen gebruik zou kunnen gaan, er dan in beginsel toch geen bevoegdheid tot sluiting is en de burgemeester zal moeten motiveren waarom desondanks de conclusie gerechtvaardigd is dat de aangetroffen hoeveelheid harddrugs bestemd is voor de verkoop, aflevering en verstrekking, zodat hij niettemin bevoegd is om ter zake van het pand een last onder bestuursdwang op te leggen.

De rechtbank heeft overwogen dat niet reeds bij de aanwezigheid van een hoeveelheid harddrugs in een pand die groter is dan 0,5 g, in beginsel aannemelijk is dat die drugs bestemd zijn voor verkoop, aflevering of verstrekking. Dat zou volgens haar immers betekenen dat de enkele aanwezigheid van een geringe hoeveelheid harddrugs, reeds bij 0,6 g, zonder bijkomende omstandigheden, kan leiden tot toepassing van de bevoegdheid, omdat het voor de betrokkene vrijwel onmogelijk is het tegendeel te bewijzen. Hierbij heeft zij voorts van belang geacht dat er verslaafde gebruikers zijn die dagelijks meer gebruiken dan 0,5 g harddrugs. Een cocaïnegebruik van 2 tot 3 g, en zelfs tot 5 g per dag, is volgens de rechtbank voor verslaafden niet ongebruikelijk, zodat het aantreffen van een dergelijke hoeveelheid cocaïne in de woning van een gebruiker er niet zonder meer op wijst dat die drugs ook voor verkoop, aflevering of verstrekking aanwezig zijn. Ook ligt volgens de rechtbank voor de hand dat gebruikers voor meerdere malen gebruik een voorraad aanschaffen, onder meer omdat de gemiddelde prijs per dosis dan wellicht lager is.

De Afdeling ziet in vorenstaande overwegingen geen aanleiding om af te wijken van de bestendige jurisprudentielijn, dat bij de aanwezigheid van een hoeveelheid harddrugs in een pand die groter is dan 0,5 g in beginsel, dat wil zeggen behoudens tegenbewijs, aannemelijk is dat die drugs bestemd zijn voor verkoop, aflevering of verstrekking. Daarbij wordt van belang geacht dat de Afdeling niet is gebleken van een noodzaak voor de praktijk om de huidige jurisprudentie op dit punt aan te passen. Dat het voor de betrokkene vrijwel onmogelijk is om het tegendeel te bewijzen, zoals de rechtbank heeft overwogen, kan de Afdeling niet volgen. Zoals de burgemeester in dit verband heeft

gesteld zal, als betrokkene een helder en consistent betoog heeft over zijn eigen gebruik dat een geringe overschrijding van 0,5 g grens vanwege dat gebruik aannemelijk maakt, geen andere zaken in het pand zijn aangetroffen die wijzen op drugshandel en niet is gebleken van andere relevante feiten en omstandigheden, in de regel worden geoordeeld dat het tegendeel aannemelijk is gemaakt en er geen bevoegdheid bestaat om een last onder bestuursdwang op te leggen.

[...] De last tot sluiting is in overeenstemming met de Beleidsregels. Dit betekent echter niet zonder meer dat de burgemeester terecht tot sluiting heeft besloten. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in haar uitspraak van 26 oktober 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2840](#), dient de burgemeester alle omstandigheden van het geval te betrekken in zijn beoordeling en te bezien of deze op zichzelf dan wel tezamen met andere omstandigheden, moeten worden aangemerkt als bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht die maken dat het handelen overeenkomstig de beleidsregel gevolgen heeft die onevenredig zijn in verhouding tot de met de beleidsregels te dienen doelen. Daarbij overweegt de Afdeling, onder verwijzing naar haar eerdergenoemde uitspraak van 11 december 2013, dat aan de voor bewoners mogelijk zeer ingrijpende gevolgen van de toepassing van artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet op een woning - welke een inmenging in het in artikel 8 van het EVRM neergelegde recht kan vormen - een zwaar gewicht dient te worden toegekend bij de beoordeling van de vraag of de burgemeester in redelijkheid van de in die bepaling neergelegde bevoegdheid gebruik heeft kunnen maken en, zo ja, of de wijze waarop de bevoegdheid is toegepast evenredig is. In dit verband dient door de burgemeester bij een geringe overschrijding van de gebruikershoeveelheid drugs te worden afgewogen of met een minder verstrekkende maatregel zoals een waarschuwing kan worden volstaan dan wel of sluiting als reparatoire maatregel is aangewezen ter bescherming van het woon- en leefklimaat bij de woning en het herstel van de openbare orde. De Afdeling verwijst hierbij naar de wetsgeschiedenis (Kamerstukken II 2006/07, 30 515, nr. 6, blz. 1-2), waaruit blijkt dat de sluiting van een woning als een verre gaande bevoegdheid moet worden aangemerkt, zeker wanneer het pand daadwerkelijk wordt bewoond. De wetgever achtte de sluitingsbevoegdheid niettemin een noodzakelijke en proportionele aanvulling op het bestaande juridische instrumentarium, maar benadrukte het belang van een gefaseerd optreden, waarbij het niet de bedoeling is dat al bij een eerste overtreding van de Opiumwet automatisch tot sluiting van de woning wordt overgegaan, daar meestal met bijvoorbeeld een waarschuwing kan worden volstaan. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:738](#)

Zie voor informatie en jurisprudentie over dit onderwerp de Wiki-pagina [Artikel 13b Opiumwet](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2018, 268

MK ABRS, 14-03-2018, 201701922/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Meierijstad, voorheen Sint-Oedenrode.
Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 1.1a lid 1, 2.12 lid 1 aanhef en onder a, onder 1°

Wet geurhinder en veehouderij (Wgv) 2, 3 lid 2 aanhef en onder b

WABO. Omzetting agrarische woning naar plattelandswoning. Geur.

Voorgrondbelasting. Het college dient een eigen afweging te maken over de aanvaardbaarheid van het woon- en leefklimaat ter plaatse van de beoogde plattelandswoning. De rechter bepaalt niet welke voorgrondbelasting maximaal aanvaardbaar kan worden geacht. Dat een woning onder de werking van de Wet plattelandswoningen valt, brengt niet met zich dat het er voor moet worden gehouden dat ter plaatse van de woning een aanvaardbaar woon- en leefklimaat is gegarandeerd.

[...] [Weigering] een omgevingsvergunning te verlenen als bedoeld in artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 1°, van de Wabo voor het gebruik van de [agrarische] woning als plattelandswoning. Het college heeft zich daarbij op het standpunt gesteld dat ter plaatse geen verantwoord woon- en leefklimaat aanwezig is, zodat niet wordt voldaan aan de voorwaarden in het bestemmingsplan om medewerking te verlenen. Volgens [appellant] is ter plaatse wel een goed woon- en leefklimaat aanwezig. [...]

[...] [appellant] mag de agrarische bedrijfswoning [...] op grond van persoonsgebonden overgangsrecht blijven gebruiken als burgerwoning. Het bijbehorende agrarische bedrijf was voorheen een varkenshouderij en is sinds 2015 een schapen-, zoogkoeien en paardenhouderij.

[...] De rechtbank heeft terecht overwogen dat het college in het kader van de gevraagde omgevingsvergunning onderzoek dient te doen naar het woon- en leefklimaat ter plaatse van de woning. [appellant] bestrijdt dat ook niet, maar betoogt dat het college een te strenge toets aan de dag heeft gelegd. Het college kan ervoor kiezen zijn bevoegdheid tot afwijking van het bestemmingsplan al dan niet te gebruiken. In dat geval heeft het college beleidsruimte en toetst de rechter of het college bij een afweging van de betrokken belangen in redelijkheid tot zijn besluit heeft kunnen komen. In beginsel maakt het college een eigen afweging. De omstandigheid dat de Afdeling de in de uitspraak van 17 februari 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:414](#), gemaakte afweging van een college in een andere gemeente niet onredelijk heeft geacht, brengt niet met zich dat het college is gehouden in het onderhavige geval tot dezelfde uitkomst te komen.

[...] Zoals hiervoor [...] is overwogen, hanteert het college bij zijn beoordeling van het woon- en leefklimaat een maximale grenswaarde van 10 OuE/m³ met betrekking tot de voorgrondbelasting. Dat bij gemeentelijke verordening een grenswaarde tot 35 OuE/m³ kan worden bepaald - dat is hier niet gebeurd - brengt niet met zich dat het college is gehouden dat maximum als grenswaarde te hanteren bij de beoordeling van de aanvaardbaarheid van geur. Het college dient een eigen afweging te maken over de aanvaardbaarheid van het woon- en leefklimaat ter plaatse van de beoogde plattelandswoning. De rechter bepaalt niet welke voorgrondbelasting maximaal

aanvaardbaar kan worden geacht. De omstandigheid dat [appellant] al jarenlang naar tevredenheid op het perceel woont en in aanmerking genomen dat het een bewuste keuze is geweest om in zijn woning te gaan wonen, brengt niet met zich dat het college de belangen van anderen die mogelijk in de woning zullen gaan wonen, niet bij zijn besluitvorming mocht betrekken en de keuze van [appellant] niet doorslaggevend heeft mogen achten. De voorgrondbelasting ter plaatse van de woning van [appellant] bedraagt 31,6 OuE/m³ en overschrijdt daarmee ruimschoots de door het college gehanteerde grenswaarde. Ook gaat het om een voorgrondbelasting die zich aan het eind van de bandbreedte van artikel 6, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet geurhinder en veehouderij bevindt. Gelet op die omstandigheden, acht de Afdeling de door het college gemaakte afweging niet onredelijk.

[...] De omstandigheid dat een woning onder de werking van de Wet plattelandswoningen valt, brengt [...] niet met zich dat het er voor moet worden gehouden dat ter plaatse van de woning een aanvaardbaar woon- en leefklimaat is gegarandeerd (zie bijvoorbeeld de uitspraak van de Afdeling van 29 juli 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:2364](#), en van 17 februari 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:414](#)). Het college dient, zo volgt uit deze uitspraken, een gemotiveerd standpunt in te nemen over de aanvaardbaarheid van de geurbelasting van de inrichting waartoe de bedrijfswoning behoort, waarbij het, zoals hiervoor onder 5.2 is overwogen, beleidsruimte heeft. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:820](#)

JnB2018, 269

ABRS, 14-02-2018, 201609814/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Dinkelland.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a, onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II, artikel 4 aanhef en lid 11

Activiteitenbesluit milieubeheer 2.17 lid 1

WABO. Omgevingsvergunning voor marktactiviteiten op zondagen voor een periode van 5 jaar. Muziekgeluid. Nu een voorschrift op grond waarvan [vergunninghoudster] zich dient te houden aan het Activiteitenbesluit wat betreft het bij de omgevingsvergunning toegestane met het bestemmingsplan strijdige gebruik ontbreekt, is een goed woon- en leefklimaat onvoldoende gewaarborgd. In het besluit is onder het kopje 'informatie' onder 1.3 opgenomen dat uit het akoestisch onderzoek blijkt dat u (lees: [vergunninghoudster]) kunt voldoen aan de voorschriften zoals deze gesteld zijn in het Activiteitenbesluit. Dit is echter niet te beschouwen als een voorschrift op grond waarvan [vergunninghoudster] zich dient te houden aan het Activiteitenbesluit.

[ECLI:NL:RVS:2018:822](#)

Zie voor informatie en jurisprudentie over dit onderwerp de Wiki-pagina [Wabo](#).

JnB2018, 270

Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 08-03-2018 (publ. 15-03-2018), UTR 18/285

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Houten, verweerder.
Awb 1:2

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e onder 2°
Besluit omgevingsrecht (Bor) 2.4 lid 1

WABO-milieu. Handhaving. Gevolgen van enige betekenis. De kring van belanghebbenden kan verschillen naar gelang de aard van het besluit. Zo hoeft de kring van belanghebbenden bij een handhavingsbesluit niet altijd samen te vallen met de kring van belanghebbenden bij een besluit tot vergunningverlening. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 23 augustus 2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:2271](#)). Er is i.c. geen grond om de beoordeling van de belanghebbendheid te beperken tot de milieugevolgen van de centrale menger, waarop het handhavingsverzoek ziet. Van belang hierbij is dat de menger onderdeel is van de inrichting en dat verzoeker een handhavingsverzoek heeft ingediend omdat hij voor meer geluidsoverlast van de inrichting vreest als gevolg van deze menger. Verzoeker kan als belanghebbende worden aangemerkt.

[ECLI:NL:RBMNE:2018:962](#)

Zie voor informatie en jurisprudentie over dit onderwerp de Wiki-pagina [Wabo - Activiteiten - Milieu](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit

- ABRS, 14-03-2018, 201702725/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2018:836](#)).

Zie voor informatie en jurisprudentie over dit onderwerp de Wiki-pagina [Activiteitenbesluit milieubeheer](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Milieu (overig)

JnB2018, 271

MK ABRS, 14-03-2018, 201700352/1/A1, 201700353/1/A1 en 201700356/1/A1

minister van Economische Zaken, thans: Economische Zaken en Klimaat.
Mijnbouwwet 18 lid 3

MIJNBOUWWET. Afwijzing opsporingsvergunning schaliegas in Noord-Brabant en de Noordoostpolder. Het belang van de bescherming van het milieu kon binnen het uitputtende wettelijke kader van hoofdstuk 2 van de Mijnbouwwet, zoals dat gold ten tijde van de bij de rechtbank bestreden besluiten, geen rol

spelen bij de beslissing over verlenging van een opsporingsvergunning. De MvT bij de Mijnbouwwet (Kamerstukken II 1998/99, 26 219, nr. 3, blz. 20-21) bevestigt dat dit een bewuste keuze van de wetgever is geweest. Van deze keuze is de wetgever inmiddels terugkomen, met een wijziging van de Mijnbouwwet op 1 januari 2017. Sinds die wijziging biedt de Mijnbouwwet uitdrukkelijk de mogelijkheid om een opsporingsvergunning te weigeren in (onder meer) het belang van de bescherming van het milieu. Deze wetswijziging kan i.c. echter, nu zij van na de bij de rechtbank bestreden besluiten dateert, geen rol spelen bij de beoordeling van de hoger beroepen.
[ECLI:NL:RVS:2018:869](https://ecli.nl/RVS:2018:869)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2018, 272

Tussenuitspraak MK ABRS, 14-03-2018, 201701307/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Montfoort.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1 lid 1, lid 2 aanhef en onder a, 6.2 lid 2 aanhef en onder b

PLANSCHADE. Planvergelijking. Dat het verkeersplateau zich niet in het plangebied bevindt, sluit niet uit dat door [appellant] te ondervinden trillinghinder van dat verkeersplateau aan het nieuwe bestemmingsplan is toe te rekenen. Daarvoor kan aanleiding bestaan als de aanleg van een verkeersplateau een redelijkerwijs te verwachten gevolg van het nieuwe bestemmingsplan is. Motiveringsgebrek.

[...] tegemoetkoming in planschade [...].

[...] nieuw bestemmingsplan

[...] trillinghinder

[...] [appellant] stelt zich op het standpunt dat het college heeft verzuimd om de trillinghinder als vorm van overlast mee te nemen in het onderzoek en dat de taxatie van de hoogte van de planschade daardoor onjuist is. [appellant] wijst in dit verband op de aanleg van het verkeersplateau die naar zijn mening een rechtstreeks gevolg is van de verlenging van de [...]singel. Dit verkeersplateau veroorzaakt merkbare trillinghinder. Het college stelt zich op het standpunt dat de plaatsing van het verkeersplateau niet is vastgelegd in het bestemmingsplan, maar de feitelijke inrichting van de weg betreft en dat het plateau bovendien niet in het plangebied ligt, zodat de gestelde trillinghinder niet kan worden betrokken bij de planologische vergelijking.

De rechtbank is, in het midden latend of het verkeersplateau al dan niet gedeeltelijk in het plangebied ligt, met het college van oordeel dat het verkeersplateau geen onderdeel uitmaakt van de planologische verandering, te weten de vaststelling van het bestemmingsplan. Reeds daarom kan eventuele schade door trillingen als gevolg van dit verkeersplateau niet als planschade worden aangemerkt, aldus de rechtbank.

[appellant] betoogt dat de rechtbank niet heeft onderkend dat er zonder de aanleg van

de weg geen T-splitsing was gekomen en er geen noodzaak was geweest een verkeersplateau te realiseren. Volgens [appellant] is er een onlosmakelijk verband tussen het nieuwe bestemmingsplan en het verkeersplateau op de ontstane T-splitsing. Dat, naar in hoger beroep niet in geschil is, het verkeersplateau zich niet in het plangebied bevindt, sluit niet uit dat door [appellant] te ondervinden trillinghinder van dat verkeersplateau aan het nieuwe bestemmingsplan is toe te rekenen. Daarvoor kan aanleiding bestaan als de aanleg van een verkeersplateau een redelijkerwijs te verwachten gevolg van het nieuwe bestemmingsplan is. Uit het advies van [...] blijkt niet dat Thorbecke dit heeft onderkend. Dat betekent dat het advies op dit onderdeel een gebrek vertoont en dat het college in het besluit [...] [op bezwaar] onvoldoende heeft gemotiveerd dat [appellant] niet tevens door een toename van trillinghinder in een nadeliger planologische positie is komen te verkeren en planschade heeft geleden. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:821](#)

Zie voor informatie en jurisprudentie over dit onderwerp de Wiki-pagina [Omgevingsrecht - Planschade WRO en Wro](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet

- MK Rechtbank Oost-Brabant, 09-03-2018, SHE 16/270 ([ECLI:NL:RBOBR:2018:1060](#)).

Zie voor informatie en jurisprudentie over dit onderwerp de Wiki-pagina [Waterwet](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2018, 273

MK CRvB, 08-03-2018, 17/3040 AW

dagelijks bestuur van de Veiligheids- en Gezondheidsregio Gelderland-Midden. Arbeidsvoorwaardenregeling VGGM 8:13, 16:1:2 lid 1 aanhef en onder g

AMBTENARENRECHT. PLICHTSVERZUIM. DISCIPLINAIRE STRAF. ONTSLAG. De Raad is van oordeel dat appellant onvoorzichtig en onverantwoord rijgedrag heeft vertoond door bewust niet te stoppen met zijn voertuig voor een persoon die zich op zijn rijroute bevond. Appellant heeft daarmee bewust het risico genomen dat hij die persoon in gevaar zou brengen. Het doet in dit verband niet ter zake of R al dan niet herkenbaar was als een persoon die bij de bouw betrokken was en of bij de bouwplaats al dan niet (verbods)borden waren aangebracht. Niet kan worden gezegd dat hier sprake was van een situatie vergelijkbaar met die van een burger die een noodhulpverlener belemmert in diens noodhulptaken, omdat appellant slechts ter plaatse was om spullen uit te

laden. Appellant heeft aldus gedaan wat een goed ambtenaar in gelijke omstandigheden behoort na te laten, zodat van plichtsverzuim sprake is. Dit plichtsverzuim kan appellant worden toegerekend. Het dagelijks bestuur was dan ook bevoegd appellant daarvoor een disciplinaire maatregel op te leggen. De opgelegde maatregel is niet onevenredig aan de aard en ernst van het gepleegde plichtsverzuim. Bij dit oordeel weegt mee dat appellant als een gewaarschuwd man gold.

[ECLI:NL:CRVB:2018:680](#)

Zie voor meer informatie en jurisprudentie de Wiki-pagina [Materieel ambtenarenrecht - Plichtsverzuim en disciplinaire straffen - Plichtsverzuim](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2018, 274

Rechtbank Rotterdam, 08-03-2018, ROT 17/5088

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Rotterdam, verweerder.
PW 32 lid 1

PARTICIPATIEWET. INKOMEN. STORTING. BEGRIP "HERKOMST". Naar het oordeel van de rechtbank dient het begrip "herkomst" aldus te worden begrepen, dat niet alleen duidelijk moet zijn van wie een bepaalde storting afkomstig is, maar ook met welk doel de storting is gedaan.

Rechtbank: In zijn uitspraken van 7 maart 2017 ([ECLI:NL:CRVB:2017:1055](#)) en 18 april 2017 ([ECLI:NL:CRVB:2017:1518](#)) heeft de Centrale Raad van Beroep (de Raad) overwogen dat ook een eenmalig ontvangen bedrag als inkomen kan worden aangemerkt. Voor de vraag of een middel als inkomen kan worden aangemerkt, is onder meer van belang of de bron naar zijn aard overeenkomt met de in artikel 32, eerste lid, van de Pw genoemde inkomensbronnen. Bij kasstortingen is sprake van contante bedragen waarvan de herkomst en daarmee de inkomensbron in beginsel onduidelijk is. Indien het bedrag van de kasstorting kan worden aangewend voor de voorziening in het levensonderhoud, moet het bedrag daarom in beginsel worden aangemerkt als inkomen. Het ligt dan op de weg van de betrokkene om aannemelijk te maken dat geen sprake is van inkomen, aldus de Raad.

Naar het oordeel van de rechtbank dient het begrip "herkomst" in dit verband aldus te worden begrepen, dat niet alleen duidelijk moet zijn van wie een bepaalde storting afkomstig is, maar ook met welk doel de storting is gedaan. De rechtbank ziet geen grond om in geval van een overboeking anders te oordelen, met dien verstande dat dan doorgaans duidelijk zal zijn van wie de overboeking afkomstig is. Eiseres is er echter niet in geslaagd duidelijkheid te verschaffen over de reden waarom het bedrag van € 300,- op haar bankrekening is overgemaakt. Eiseres heeft haar verklaringen daarover niet met objectieve en verifieerbare stukken onderbouwd en bovendien heeft zij hierover verschillend verklaard. In bezwaar heeft eiseres verklaard dat het geld door de dochter in

bewaring is gegeven in verband met schoolkosten, terwijl zij zich in het beroepschrift op het standpunt stelt dat het bedrag bestemd is voor het verlofingsfeest van de dochter. Het voorgaande betekent dat de storting van € 300,- op de bankrekening van eiseres als inkomen in aanmerking moet worden genomen en dat eiseres deze aan verweerder had moeten melden. Door dat niet te doen heeft zij de wettelijke inlichtingenverplichting geschonden als gevolg waarvan aan haar te veel bijstand is verstrekt. Verweerder was daarom gehouden de bijstand te herzien door alsnog met het ontvangen inkomen rekening te houden. Hieruit vloeit voort dat het verweerder tevens gehouden was de als gevolg van de herziening gemaakte kosten van bijstand van eiseres terug te vorderen. [ECLI:NL:RBROT:2018:1822](https://www.eclii.nl/rbrot/2018/1822)

JnB2018, 275

Rechtbank Gelderland, 05-03-2018, 17/1265, 17/2151, 17/2810

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Buren te Maurik, verweerder.
PW 18 lid 1

PARTICIPATIEWET. VERBLIJF IN INRICHTING. Met de verhoging van de bijstand met een toeslag ter hoogte van de minimum basishuur heeft verweerder niet voldaan aan zijn afstemmingsverplichting aangezien eiseres ook met de toeslag niet in haar noodzakelijke bestaanskosten kon voorzien. De norm voor verblijf in een inrichting op grond van de PW sluit niet langer aan bij de ontwikkelingen in de zorgverlening en zorgwetgeving.

Rechtbank: Niet in geschil is dat eiseres verblijft in een inrichting in de zin van de Pw zodat zij in beginsel recht heeft op bijstand naar de norm van verblijf in een inrichting. Verweerder heeft deze norm verhoogd met een toeslag waarmee verweerder heeft erkend dat er sprake is van een bijzondere situatie. Tussen partijen is in geschil of verweerder met de verhoging heeft voldaan aan de verplichting om de bijstand af te stemmen op de individuele omstandigheden van eiseres. (...)

Nu eiseres genooddaakt was om in [Herstelcentrum] te verblijven waren de verblijfskosten niet te vermijden en maakten deze onderdeel uit van eiseres' noodzakelijke bestaanskosten. Verweerder had de bijstand moeten afstemmen op de noodzakelijke bestaanskosten. Met de verhoging van de bijstand met een toeslag ter hoogte van de minimum basishuur heeft verweerder niet voldaan aan zijn afstemmingsverplichting aangezien eiseres ook met de toeslag niet in haar noodzakelijke bestaanskosten kon voorzien.

De rechtbank overweegt dat de norm voor verblijf in een inrichting op grond van de Pw niet langer aansluit bij de ontwikkelingen in de zorgverlening en zorgwetgeving. Bij een verblijf in een inrichting wordt de zorg en inwoning niet langer altijd in natura verleend. Er zijn verschillende woon- en zorgvormen ontstaan waarbij het mogelijk is dat de zorg en inwoning door verschillende instellingen worden aangeboden. Daar komt bij dat er verschillende regelingen bestaan om de diverse kosten vergoed te krijgen. Eiseres heeft alleen voor de zorg een pgb toegekend gekregen. Voor haar verblijf in de instelling moet zij verblijfskosten betalen voor welke kosten zij geen recht heeft op huurtoeslag of een andere voorziening. Door haar overeenkomst met [Herstelcentrum] heeft eiseres hogere noodzakelijke bestaanskosten die niet door de toepasselijke bijstandsnorm worden

gedekt. Deze norm gaat er immers vanuit dat de zorg en inwoning in natura worden vergoed. De rechtbank heeft begrip voor verweerders standpunt dat het ongewenst is dat een instelling indirect de hoogte van de bijstand kan bepalen. De rechtbank is evenwel van oordeel dat de gevolgen van de onbedoelde tekortkomingen in de wetgeving niet mogen worden afgewenteld op (...) degene die in bijstandsbehoeftige omstandigheden verkeert.

Gegrond beroep.

[ECLI:NL:RBGEL:2018:980](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2018, 276

Rechtbank Limburg, 13-03-2018, AWB/ROE 17/1088,17/1089, 17/1091 en 17/1092

Raad van bestuur van de SVB, verweerder.

AOW 1 lid 3 onder b

AOW. DUURZAAM GESCEIDEN LEVEN. De vraag op het aanvraagformulier AOW: "hoe is uw woonsituatie; ik ben gehuwd maar leef gescheiden sinds," is niet helder geformuleerd. Verweerder heeft zich dan ook ten onrechte op het standpunt gesteld dat tot herziening met volledige terugwerkende kracht moest worden overgegaan en geen bijzonder geval aangenomen.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich (...) ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat tot herziening met volledige terugwerkende kracht moest worden overgegaan en geen bijzonder geval heeft aangenomen. Daartoe overweegt de rechtbank, dat de vraag op het aanvraagformulier AOW: "hoe is uw woonsituatie; ik ben gehuwd maar leef gescheiden sinds," niet helder is geformuleerd. De vraagstelling sluit immers niet aan bij de wettelijke term "duurzaam gescheiden leven" als bedoeld in artikel 1, derde lid, onder b van de AOW. Daarenboven ontbreekt op het aanvraagformulier een verdere vraagstelling om meer (voor de toekenning van het pensioen relevante) informatie te kunnen verschaffen en op die manier meer helderheid te (kunnen) verschaffen over de feitelijke woon- en leefsituatie van de aanvrager in relatie tot de in het licht van de wet en de van toepassing zijnde jurisprudentie relevante criteria. Verweerder heeft na ontvangst van de aanvraagformulieren een nader onderzoek achterwege gelaten naar de woon- en leefsituatie van eisers, terwijl daartoe wegens de verplichting om een besluit zorgvuldig voor te bereiden wel reden bestond, gelet op de summiere informatiemogelijkheid op het aanvraagformulier. Een lijst met vragen die de leefsituatie nauwkeuriger in beeld brengen en gericht is op toetsing aan de uit de wet en jurisprudentie voortvloeiende relevante criteria is eisers pas voor het eerst voorgelegd bij de controle op 28 juni 2016, die ten grondslag ligt aan de thans bestreden besluiten. Van het vorenstaande is verweerder een verwijt te maken dat verweerder ook is toe te rekenen. Eisers kan daarentegen geen verwijt gemaakt worden van de ontstane situatie. Op het vragenformulier stond de volgende meerkeuzevraag voor gehuwden:

1. Ik ben gehuwd of heb een geregistreerde partner en woon bij mijn partner.

2. Ik ben gehuwd maar leef gescheiden sinds...

3. Ik ben gehuwd maar leef gescheiden en woon met iemand anders.

Slechts de tweede optie kon door eisers naar waarheid worden ingevuld, zoals eisers ook (afzonderlijk van elkaar) hebben gedaan. De andere opties waren immers op hen niet van toepassing.

De (toenmalige) brochure van verweerder "Samenwonen...of niet" bevatte op dit punt de navolgende informatie:

"U BENT GETROUWD MAAR U WOONT NIET SAMEN MET UW PARTNER

Als u getrouwd bent kunt u om verschillende redenen niet (meer) samenwonen met uw partner. Dat kan weer gevolgen hebben voor uw AOW-pensioen. Bent u officieel nog wel getrouwd, maar woont u alleen omdat uw huwelijk is stukgelopen, dan beschouwt de SVB u als ongehuwd. In plaats van AOW-pensioen voor een gehuwde ontvangt u het pensioen voor een alleenstaande."

Deze tekst biedt – objectief gezien – geen enkel aanknopingspunt voor twijfel bij eisers dat zij mogelijk de aanvraag onjuist zouden hebben ingevuld en dat er geen aanspraak zou bestaan op een pensioen naar de norm van een alleenstaande.

De rechtbank is op grond van het vorenstaande van oordeel dat verweerder heeft miskend dat er sprake is van zodanige schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel dat dit moet worden beschouwd als dringende redenen in de zin van het beleid (...). Verweerder heeft in die zin zijn beleid niet consequent toegepast. De rechtbank is voorts, los van verweerders beleid, van oordeel dat de omstandigheden in dit geval met zich brengen dat verweerder door terugwerkende kracht aan de herziening van de pensioenuitkeringen te geven, zozeer in strijd handelt met de beginselen van vertrouwen en rechtszekerheid, dat strikte toepassing van de wet op dit punt geen rechtsplicht meer kan zijn.

[ECLI:NL:RBLIM:2018:2327](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2018, 277

MK Rechtbank Noord-Nederland, 05-03-2018 (publ. 15-03-2018), LEE 16/2813

college van burgemeester en wethouders van Weststellingwerf, verweerder.

Jeugdwet (Jw) 2.3, 2.9 aanhef en onder c, 8.1.1 lid 3

Verordening Hart voor de Jeugd Weststellingwerf 2015-2016 (de Verordening)

Beleidsregels jeugdhulp gemeente Weststellingwerf 2015 (de Beleidsregels)

JEUGDWET. Het bestreden besluit is in strijd met de artikelen 2.9 en 8.1.1 van de Jw, omdat de Verordening en de ter uitvoering daarvan door verweerder vastgestelde Beleidsregels geen juridische grondslag bieden voor het vaststellen van de hoogte van het pgb en de tariefdifferentiatie.

[ECLI:NL:RBNNE:2018:901](#)

Zie voor meer informatie en jurisprudentie de Wiki-pagina [Handboek Jeugdwet CRvB](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Arbeidsomstandighedenwet

JnB2018, 278

Tussenuitspraak MK ABRS, 14-03-30218, 201702616/1/A3

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Arbeidsomstandighedenwet 16 lid 10

Arbeidsomstandighedenbesluit 3.16 lid 1

Beleidsregel boeteoplegging arbeidsomstandighedenwetgeving (hierna: de Beleidsregel)

ARBEIDSOMSTANDIGHEDENWET. Boete. Toepassing artikel 1, achtste lid, van de Beleidsregel. De minister heeft ondeugdelijk gemotiveerd waarom bij het bepalen van de hoogte van de boete niet van belang is hoeveel uren de werknemers werken. Voorts heeft de minister ondeugdelijk gemotiveerd waarom hij de onderneming van [appellant] niet heeft aangemerkt als een onderneming die 10% van het normbedrag betaalt.

[...] bestuurlijke boete opgelegd van € 3.600,00 wegens overtreding van artikel 16, tiende lid, van de Arbeidsomstandighedenwet en artikel 3.16, eerste lid, van het Arbeidsomstandighedenbesluit.

[...] De minister heeft in artikel 1, achtste lid, van de Beleidsregel voor de berekening van de op te leggen boete de grootte van ondernemingen onderverdeeld in zeven categorieën. Een onderneming met 500 of meer werknemers betaalt bij een overtreding het volledige boetenormbedrag. Een onderneming met minder dan vijf werknemers betaalt 10% van het normbedrag. Een onderneming met vijf tot en met negen werknemers betaalt 20% van het normbedrag. Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van de Afdeling van 22 november 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:3217](#), is deze bepaling niet onredelijk. De onderneming van [appellant] had ten tijde van de boeteoplegging, zoals door de minister in zijn nader stuk toegelicht, zes werknemers in dienst. Volgens de minister valt de onderneming derhalve in de categorie ondernemingen die 20% van het boetenormbedrag betalen.

[...] Naar het oordeel van de Afdeling heeft de minister ondeugdelijk gemotiveerd waarom bij het bepalen van de hoogte van de boete niet van belang is hoeveel uren de werknemers werken. In de toelichting bij de Beleidsregel is vermeld dat de matiging van de boetenormbedragen naar bedrijfsgrootte met name is bedoeld om tot een evenredige boete te komen, waarbij kleinere bedrijven minder hoeven te betalen dan grotere bedrijven. Voor de bepaling van de bedrijfsgrootte hoeft niet alleen het aantal werknemers van belang te zijn. Ook het aantal door de werknemers gewerkte uren kan iets over de bedrijfsgrootte zeggen.

Voorts heeft de minister ondeugdelijk gemotiveerd waarom hij de onderneming van [appellant] niet heeft aangemerkt als een onderneming die 10% van het normbedrag betaalt. Uit een door [appellant] in bezwaar overgelegde werknemersstaat met werkuren kan worden afgeleid dat de zes werknemers van de onderneming ten tijde van de boeteoplegging in totaal 184 uren per week werkten. Een volledige werkweek bevatte in de onderneming van [appellant] 40 uren. Ervan uitgaande dat het aantal door de werknemers gewerkte uren van belang is bij de bepaling van de bedrijfsgrootte en omgerekend naar werknemers met een volledige werkweek van 40 uur, betekent dit dat de onderneming minder dan vijf werknemers had. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:870](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2018, 279

**Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 28-02-2018 (publ. 13-03-2018),
AWB 17/12894**

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 8

REGULIER. 8 EVRM. Pleegouder en pleegkinderen. Broers en zussen. Geen sprake van beschermenswaardig gezinsleven als pleegouder en pleegkinderen, maar wel van beschermenswaardig familieleven als broers en zussen.

Bij een pleegouder-pleegkindrelatie gaat het om een situatie waarin de facto sprake is van een gezin en de pleegouder in alle opzichten de rol van de juridische of biologische ouder van het kind op zich heeft genomen. Omdat een eenduidige definitie van die situatie niet kan worden gegeven, komt het aan op het waarderen van alle omstandigheden van het geval waarbij onder meer meewegen de aard van de banden, het feit of aan de pleegouder ook juridisch gezag toekomt, de rol die de (gestelde) pleegouder speelt ten opzichte van het kind en de duur van het optreden als pleegouder. [...] Van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM als pleegouder en pleegkinderen is tussen eisers en referent [...] geen sprake. [...]

Daarnaast hebben eisers hun standpunt in beroep gehandhaafd, dat zo er geen sprake is van een pleegouder-pleegkinderrelatie, hun relatie met referent als broers en zussen als beschermenswaardig familieleven in de zin van artikel 8 EVRM moet worden aangemerkt, omdat sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Zij voeren daartoe aan dat referent al jarenlang intensieve steun aan eisers biedt, zowel materieel door hen financieel te ondersteunen, als immaterieel vanwege de medische beperkingen van eisers.

Verweerder heeft daartegen in het bestreden besluit aangevoerd, dat referent in januari 2008 het huwelijk is aangegaan, hetgeen verweerder een aanwijzing acht dat op dat moment geen sprake was van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie. Voorts

voert verweerder aan dat niet aannemelijk is dat referent eisers in zijn gezin heeft opgenomen. Daarnaast overweegt verweerder dat de medische omstandigheden van [eiseres 1] en [eiseres 3] hem niet tot een ander oordeel brengen, omdat niet is gebleken dat zij zonder referent niet zelfstandig kunnen functioneren, omdat zou zijn gebleken dat zij zich samen met eiseres 3, [eiseres 2], kunnen handhaven. Verweerder acht daarom ook op deze grond geen beschermenswaardig familielevens aanwezig. In die conclusie volgt de rechtbank verweerder niet. Zoals het Europees Hof voor de Rechten van de Mens onder meer in zijn uitspraak van 17 september 2013 (nr. 3202/09, F.N. versus Verenigd Koninkrijk, [[ECLI:CE:ECHR:2013:0917DEC000320209](#)]) heeft overwogen, is sprake van beschermenswaardig familielevens tussen broers en zussen als sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid ("additional elements of dependency"). Ook voor de beoordeling van het beroep op dit type familielevens is de situatie ten tijde van het nemen van het bestreden besluit relevant, zij het dat de historie ook hier licht kan werpen op de huidige situatie. Dat er een zekere afhankelijkheid tussen eisers en referent is ontstaan na het overlijden van hun vader en het uit beeld raken van hun moeder, is voldoende aannemelijk. Met name financieel en voor huisvesting waren eisers als kleine kinderen op referent aangewezen. Voorts heeft verweerder niet bestreden dat referent naar de lokale gewoonte als oudere broer de rol van voogd op zich heeft genomen. Eisers zijn voorts nog steeds financieel van referent afhankelijk. Door hun medische problemen hebben zij extra zorg nodig. Nu de buurvrouw uit beeld is, zijn zij voor die zorg afhankelijk van referent. Dat zij in Ethiopië verblijven, doet er niet aan af dat referent die noodzakelijke ondersteuning op afstand biedt. Verweerder betwist dat ook niet. De rechtbank concludeert daarom dat er sprake is van beschermenswaardig familielevens tussen eisers en referent als broers en zussen in de zin van artikel 8 EVRM. [...] De constatering dat er sprake is van beschermenswaardig familielevens tussen eisers en referent als broers en zussen geeft eisers op zichzelf nog geen aanspraak op toelating tot Nederland. Daartoe moet nog een belangenafweging als bedoeld in het tweede lid van artikel 8 EVRM plaatsvinden. Het ligt op de eerste plaats op de weg van verweerder om die belangenafweging te maken en de daarvoor relevante omstandigheden in kaart te brengen. Dat heeft verweerder nog niet gedaan. De rechtbank zal daarom verweerder opdragen de afweging alsnog te maken.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:2921](#)

Zie voor informatie en jurisprudentie over dit onderwerp de Wiki-pagina [Verblijf op grond van artikel 8 EVRM](#).

JnB2018, 280

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 14-02-2018 (publ. 15-03-2018), AWB 17/4653

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 2a, 54, 55a

Vb 2000 1.16

REGULIER. Zorgplicht referent. Bestuurlijke boete wegens overtreding van de zorgplicht en de informatieplicht. Bij een belastend besluit rust de bewijslast op

verweerder. De rechtbank is, met inachtneming van het uitgangspunt van de staatsraad advocaat-generaal [[ECLI:NL:RVS:2017:1034](#)], van oordeel dat het boetebesluit niet met de vereiste zorgvuldigheid is voorbereid en genomen en evenmin op een deugdelijke motivering berust. De rechtbank is daarnaast van oordeel dat ook in de bezwaarfase door verweerder onvoldoende dragend bewijs is geleverd voor de conclusie dat eiseres de op haar rustende zorg- en informatieplicht heeft geschonden, zodat aan eiseres ten onrechte een boete is opgelegd. Het bestreden besluit is dan ook in strijd met de artikelen 3:2 en 7:12 van de Algemene wet bestuursrecht.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:3040](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2018, 281

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 01-03-2018 (publ. 12-03-2018), NL17.14118

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 1 b onderdeel 3

ASIEL. Somalië. Mogadishu. Ambtsbericht van oktober 2017. Geen situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Kwalificatierichtlijn.

De rechtbank stelt vast dat eiser in de zienswijze heeft gewezen op het ambtsbericht van oktober 2017, heeft betoogd dat de veiligheidssituatie in Mogadishu recent is verslechterd en om die reden sprake is van een 15c-situatie. Hierop is verweerder in het bestreden besluit niet ingegaan. De verwijzing in het besluit naar de uitspraak van 19 september 2017 acht de rechtbank niet toereikend, nu die uitspraak geen betrekking heeft op de actuele veiligheidssituatie. Daarom is het beroep gegrond. Gelet op het standpunt in het verweerschrift bestaat er aanleiding de rechtsgevolgen in stand te laten. Eiser heeft onvoldoende aannemelijk gemaakt dat Mogadishu onder controle staat van Al-Shabaab. Dat Al-Shabaab actief is in Mogadishu maakt dat niet anders. Hoewel uit de door partijen ingeroepen stukken naar voren komt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu vanaf 2016 is verslechterd en het aantal incidenten en (burger)slachtoffers is toegenomen, heeft verweerder terecht naar voren gebracht dat het aantal te betreuren burgerslachtoffers, mede gelet op het totale inwoneraantal van Somalië, en Mogadishu in het bijzonder, relatief niet zo hoog is dat gesproken moet worden van een 15c-situatie. De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat bij de in de rapporten genoemde aantallen burgerslachtoffers geen onderscheid wordt gemaakt tussen slachtoffers van gericht geweld en willekeurige slachtoffers. Uit de rapporten zelf komt het beeld naar voren dat het geweld voornamelijk gericht is tot bepaalde groepen en niet willekeurig van aard is. Hoewel nog steeds veel aanslagen plaatsvinden waarbij burgers slachtoffer worden en gevechtsmethoden worden gebruikt, die veel slachtoffers maken, blijkt daaruit ook dat het geweld van Al-Shabaab met name is gericht tegen de Somalische autoriteiten. Ook het aantal ontheemden leidt niet tot de conclusie dat zich in Mogadishu de uitzonderlijke

situatie als vorenbedoeld voordoet. Hiertoe acht de rechtbank van belang dat uit het ambtsbericht blijkt dat de stroom ontheemden ook het gevolg is van droogte en honger en dat ontheemden in Somalië met name naar grote steden, zoals Mogadishu, trekken, omdat daar hulp wordt verleend. Anders dan in de zaak die ten grondslag lag aan de uitspraak van de Afdeling van 26 januari 2010 ([ECLI:NL:RVS:2010:BL1483](#)), waarnaar eiser heeft verwezen, heeft verweerder ter motivering van zijn standpunt dat in Mogadishu geen sprake is van een 15c-situatie, niet volstaan met de enkele stelling dat het aantal burgerslachtoffers geen aanleiding vormt voor het aannemen van zodanige uitzonderlijke situatie. Bij de beoordeling van de situatie in Mogadishu heeft verweerder ook de aantallen gewonden en ontheemden en de aard van het geweld betrokken. [ECLI:NL:RBDHA:2018:2798](#)

JnB2018, 282

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 14-02-2018 (publ. 13-03-2018), NL18.1116 en NL18.1118

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 64

EVRM 3

ASIEL. Herhaalde aanvraag. Medische omstandigheden. Uit WBV 2017/8 volgt dat indien de asielaanvraag om medische redenen is gedaan vóór 1 september 2017, en daarop nog niet is beslist, moet worden getoetst of sprake is van een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM om die medische redenen.

De rechtbank is met verweerder van oordeel dat uit het beleid als neergelegd in WBV 2017/8 niet blijkt dat verweerder gehouden is ambtshalve te toetsen aan artikel 64 Vw. Uit het beleid volgt echter naar het oordeel van de rechtbank wel dat, indien een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd om medische redenen is gedaan vóór 1 september 2017, en daarop nog niet is beslist, moet worden getoetst of sprake is van een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM om die medische redenen. Indien die vraag bevestigend wordt beantwoord, dan verleent verweerder volgens dit beleid uitstel van vertrek op grond van artikel 64 Vw. Het beleid maakt daarbij geen onderscheid tussen eerste aanvragen en herhaalde aanvragen. Dit uitstel van vertrek wordt dan ook niet verleend op grond van een ambtshalve toets aan artikel 64 Vw maar op grond van een toets aan artikel 3 EVRM. Dat verweerder, gelet op de jurisprudentie die is aangehaald, thans geen verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd meer verleent indien sprake is van een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM om medische redenen, leidt daarbij niet tot een ander oordeel, omdat dit juist de reden was voor WBV 2017/8 en het daarin neergelegde overgangsrecht.

Gelet op het voorgaande heeft verweerder ten onrechte afgezien van het toetsen van de aanvraag van eiser aan het beleid en derhalve ten onrechte niet beoordeeld of in eisers geval sprake is van een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM om medische redenen.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:2948](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Prejudiciële vragen

JnB2018, 283

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de appelrechter voor Oost-Denemarken (Denemarken) op 08-01-2018, A, [C-89/18](#)

Richtlijn 2004/38/EG

Associatieovereenkomst EEG Turkije

Besluit nr. 1/80

PREJUDICIËLE VERWIJZING. Besluit nr. 1/80. Standstillbepalingen. Is het bindingsvereiste in de Deense vreemdelingenwet, dat voornamelijk is gericht op de duur van de periode die het gehuwde paar en de migrerende werknemer (de referentiepersoon) in het land van herkomst (Turkije) enerzijds en in de lidstaat (Denemarken) anderzijds hebben doorgebracht, geschikt om het integratiedoel te verwezenlijken en gaat het niet verder dan nodig voor het bereiken daarvan?

Prejudiciële vragen:

1. Indien „nieuwe beperkingen” voor de gezinshereniging tussen echtgenoten zijn ingevoerd die prima facie een schending vormen van de standstillbepaling van artikel 13 van besluit nr. 1/80 [...] en die beperkingen gerechtvaardigd worden op basis van overwegingen in verband met een „geslaagde integratie” zoals erkend door het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 12 april 2016 in de zaak Genc (C-561/14, [EU:C:2016:247](#)) en zijn arrest van 10 juli 2014 in de zaak Dogan (C-138/13, [EU:C:2014:2066](#)), kan een regel zoals § 9, lid 7, van de Udlændingelov (Deense vreemdelingenwet) – op grond waarvan onder meer de gezinshereniging tussen een derdelander met een verblijfsvergunning in Denemarken en zijn/haar echtgeno(o)t(e) onderworpen is aan de algemene voorwaarde dat de binding van het paar met Denemarken groter moet zijn dan die met Turkije – „rechtvaardiging [vinden] in een dwingende reden van algemeen belang, geschikt [zijn] om de verwezenlijking van het nagestreefde legitieme doel te waarborgen en niet verder [gaan] dan nodig is voor het bereiken daarvan”?

2. Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, waardoor het bindingsvereiste algemeen geschikt wordt geacht om de verwezenlijking van het integratiedoel te waarborgen, is het dan mogelijk om, zonder de toelaatbaarheid van de beperkingen en het evenredigheidsvereiste te schenden:

(i) een praktijk toe te passen die stelt dat wanneer de echtgeno(o)t(e) met de verblijfsvergunning in de lidstaat (de referentiepersoon) voor het eerst naar Denemarken kwam op de leeftijd van 12-13 jaar of ouder, bij de beoordeling van de binding van de referentiepersoon met de lidstaat belang wordt gehecht aan het volgende: of de persoon ofwel een langdurig legaal verblijf van circa twaalf jaar in de lidstaat heeft gehad, ofwel een tijd in de lidstaat heeft verbleven en daar een duurzame economische activiteit heeft uitgevoerd met een aanzienlijke mate van contact en communicatie met collega's en eventueel klanten in de taal van de lidstaat, over een periode van ten minste vier of vijf jaar zonder grote onderbrekingen, of een tijd in de lidstaat heeft verbleven en daar een duurzame economische activiteit heeft uitgevoerd zonder een aanzienlijke mate van contact en communicatie met collega's en klanten in de taal van de lidstaat, over een

- periode van ten minste zeven of acht jaar zonder grote onderbrekingen;
- (ii) een praktijk toe te passen die stelt dat wanneer de referentiepersoon een sterke binding met zijn/haar land van herkomst heeft behouden door vaak of langdurig op bezoek te gaan in dat land, dit pleit tegen de vervulling van het bindingsvereiste, terwijl korte vakanties of verblijven voor opleidingen ter plaatse niet pleiten tegen de afgifte van een vergunning;
- (iii) een praktijk toe te passen die stelt dat de zogenaamde situatie „gehuwd, gescheiden en opnieuw gehuwd” sterk tegen de vervulling van het bindingsvereiste pleit?

[C-89/18](#)

Zie voor informatie en jurisprudentie over dit onderwerp de Wiki-pagina [Prejudiciële vragen, relevant voor het vreemdelingenrecht, waarop nog geen antwoord is of net gegeven](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2018, 284

MK ABRS, 14-03-2018, 201707944/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 8

Richtlijn 2003/86/EG 2 f, 10 lid 3 a

Vw 2000 29 lid 2 c, 30 lid 1

Vb 2000 3.6a

GEZINSHERENIGING. Hereniging van vreemdeling met haar minderjarige dochter, die zij zelf naar het grondgebied van een lidstaat heeft gebracht en haar daar vervolgens zonder begeleiding heeft achtergelaten. Uitzetting van de vreemdeling is gelet op de ondertoezichtstelling van de dochter niet in strijd met artikel 8 EVRM. Geen nareis-situatie. Inreisverbod van de vreemdeling is niet in strijd met artikel 8 EVRM.

In hoger beroep is in geschil of de staatssecretaris de ondertoezichtstelling van de dochter van de vreemdeling had moeten betrekken bij zijn ambtshalve beoordeling of de vreemdeling in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd krachtens artikel 3.6a, eerste lid, aanhef en onder a, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000), of de staatssecretaris deugdelijk heeft gemotiveerd dat de vreemdeling niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel krachtens artikel 29, tweede lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 en of het inreisverbod in strijd is met artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

[...] De vreemdeling voert [...] terecht aan dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de staatssecretaris de ondertoezichtstelling, die volgens de vreemdeling als gevolg heeft dat zij haar dochter niet kan meenemen naar Marokko, had moeten betrekken bij zijn ambtshalve beoordeling of zij in aanmerking komt voor verlening van een

verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd en dat een aanvraag om verlening van zo'n verblijfsvergunning hiervoor niet is vereist.

De klacht is dus terecht voorgedragen. Dit leidt echter niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak, gelet op het volgende.

Het is aan de vreemdeling om te staven dat haar uitzetting gelet op de ondertoezichtstelling in strijd is met artikel 8 van het EVRM. [...] Gelet op het voorgaande heeft de vreemdeling niet gestaafd dat haar uitzetting gelet op de ondertoezichtstelling in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Mede gelet op hetgeen de kinderrechter heeft overwogen, ligt het dan ook in de rede dat de vreemdeling Nidos vraagt een verzoek tot opheffing van de ondertoezichtstelling in te dienen en dat de vreemdeling, indien nodig, gebruik maakt van het onder 6. vermelde aanbod van de staatssecretaris om een legesvrije aanvraag in te dienen om haar wegens de ondertoezichtstelling een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen.

[...] Gelet op het voorgaande, zijn artikel 10, derde lid, aanhef en onder a, van de Gezinsherenigingsrichtlijn en artikel 29, tweede lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, bedoeld voor hereniging van een minderjarige vreemdeling met zijn ouders, indien hij als gevolg van een vluchtsituatie zonder begeleiding van een voor hem verantwoordelijke volwassene op het grondgebied van een lidstaat is aangekomen of achtergelaten. Deze bepalingen zijn dus niet bedoeld voor hereniging van een minderjarige vreemdeling met een ouder die hem zelf naar het grondgebied van een lidstaat heeft gebracht en hem daar vervolgens zonder begeleiding heeft achtergelaten.

[...] Gelet op hetgeen de Afdeling onder 7.2. heeft overwogen, heeft de vreemdeling onvoldoende actuele gegevens verstrekt over de resultaten van de inspanningen die Nidos heeft verricht en de afspraken die Nidos met haar heeft gemaakt, waaronder afspraken over omgang met haar dochter vanaf 1 juni 2017. Onder deze omstandigheden heeft de staatssecretaris niet in strijd met artikel 8 van het EVRM gehandeld door een inreisverbod uit te vaardigen tegen haar. De Afdeling neemt hierbij in aanmerking dat de staatssecretaris, indien de vreemdeling een aanvraag indient om haar een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, zal beoordelen of hij het inreisverbod moet opheffen.

[ECLI:NL:RVS:2018:879](#)

Zie voor informatie en jurisprudentie over dit onderwerp de Wiki-pagina [Gezinsherenigingsrichtlijn](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2018, 285

MK ABRS, 15-03-2018, 201800829/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 53 lid 1 lid 2

Awbi 1 lid 1 lid 4, 2 lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. Dublinclaimant. Onrechtmatig binnentreden. De rechtbank heeft de belangenafweging ten onrechte in het nadeel van de vreemdeling uit laten vallen.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 4 september 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:1126](#)), worden in de Awbi geen gevolgen verbonden aan het niet-nakomen van uit de Awbi voortvloeiende verplichtingen. Dit brengt met zich dat de daaraan te verbinden gevolgen moeten worden gezien in het licht van de belangen, ter bescherming waarvan de betrokken voorschriften strekken. De rechtbank heeft na het constateren van het hiervoor onder 1.2 genoemde gebrek terecht een belangenafweging gemaakt om na te gaan of de bewaring bij afweging van alle betrokken belangen in redelijkheid gerechtvaardigd is. Hieruit volgt dat zij hiermee niet buiten de omvang van het geding is getreden.

De rechtbank heeft de belangenafweging echter ten onrechte in het nadeel van de vreemdeling uit laten vallen. De staatssecretaris heeft immers geen belangen gesteld, op grond waarvan het niet-nakomen van de uit de Awbi voortvloeiende verplichtingen niet aan de rechtmatigheid van de bewaring in de weg staat. De aan de maatregel ten grondslag gelegde gronden zijn op zichzelf onvoldoende om de belangenafweging in het voordeel van de staatssecretaris te doen uitvallen. De omstandigheden waaraan de rechtbank belang heeft gehecht, te weten dat de vreemdeling twee keer niet op een vertrekgesprek is verschenen, dat hij te kennen heeft gegeven niet te willen worden overgedragen aan Frankrijk en dat de termijn voor zijn overdracht zou verstrijken op 4 februari 2018, brengen, gelet op de ernst van het gebrek, evenmin met zich dat aan de belangen gemoeid met de inbewaringstelling van de vreemdeling een zwaarder gewicht moet worden toegekend.

[ECLI:NL:RVS:2018:914](#)

Zie voor informatie en jurisprudentie over dit onderwerp de Wiki-pagina [Grondslagen van bewaring na GEAS II](#).

[Naar inhoudsopgave](#)